

SZILÁGY-SOMLYÓ.

T Á R S A D A L M I H E T I L A P

és

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre	4 frt.
Fél évre	2 frt.
Negyed évre	1 frt.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Segéd-szerkesztő:

Hulinka Sándor.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sz.-Somlyón, az ev. ref. papi háznál, hova a lap anyagi és szellemi részét illető küldemények is ezimzendők.

Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

Szervezkedjünk!

(D.) Méltó önérzettel dicsekedhetünk, hogy kicsiny városunkban minden olyan eszme, mely a kedély, az erkölcs nemesítésére és kulturánk terjesztésére s annak felvirágzására felirányult testet öltött s egyesült erővel, egy akarattal annak tökélyesbítésén munkálkodott is. Igaz ugyan, hogy az ezelőtt 10 évvel történt meggyék újraszervezése, mely városunkra oly végzetes megoldást nyert, nemcsak anyagilag tette kérdésessé előttünk a jövőt, de szellemileg is alapunkban rázott meg; ám éppen ez a körülmény utal minket kölesönösen egymásra.

Hisz egy pillantást vetve vissza arra a multra, a mikor még mi, mint Krasznavárme gyének székhelye, közművelődésileg, társadalmilag és szellemileg góczpontja voltunk: egy szép multtal egy összetépett jövőnk áll szemben. — A casino egyesület megteremtése városunkban mondhatni összeforrasztá az egyik legnagyobb fiának a közművelődés és műveltség terén is korszakot alkotó eszméjével s illetve ama eszmének megteremtésével. Mert casinónk létrejövetele a hazánk nagyobb városaiban alakult casinók között az első közt foglal helyet. Működő társulatunk, — melyet fájdalom, mostanában a torzalkodás szenvedélye s egyeseknek kicsinyeskedő érdekei akadályoznak a további fejlődésében és virágzásában, — oly fényes és régi multtal dicsekedik, hogy büszkén valljuk magunkénak!

Nőegyletünk, — miután alapszabályának megerősítését csak talán most egy éve kérte és nyerte meg a miniszteriumtól, — bebujva a „több sz.-somlyói nő“ czégének köpenye alá, régóta nyújt kenyeret az éhezőknek s védi meg a szerencsétlen árvát a téli zord idő viszontagságaitól. Az alapszabály megerősítve le is jött, az egyletbe a beiratkozások rég megtörténtek, ideiglenes tisztviselők választva is lettek; de a legnagyobb sajnálattal kell kinyilvánítanunk,

hogy azóta mind csak ez állapotba van: stagnál. Hát még a többi egylet?

Hát milyen jelen ez az egykori fényes multhoz képest? Hát még így milyen lesz a jövőnk?

De nem akarjuk mi sebeinket mutogatni! Nem részvétet keresünk mi. Hanem abból az álmotag közönyből, mely most mint rémes árny ül egyeseknek lelkén, azokat ha nem is éppen felrázni, de felébreszteni szeretnők. Miért hoznók fel példák számtalan sorozatát, melyben ama jelmondat zászlója alatt, hogy: „unitis viribus“ csaknem a lehetetlenséget tette megfoghatóvá, s „unitis virtutibus“ a legszebben virágzik ma is.

Elismerjük ugyan, hogy nincsen városunkban jótékony egyesület, közfelvilágosodást előmozdító kör, avagy testület, melynek ha nem is nyílt, de titkon ártani vágyó ellenségei ne volnának. Igaz, hogy veszedelmes ellenfél, ki nem mer nyílt csatába bocsátkozni, csak titkon fur, rág, mint a szu; de viszont az is igaz, hogy városunkban az ilyenek a társadalmi életben olyan kicsiny helyet foglalnak el, hogy alattomos megtámadásukra igazoló feleletet nem nyernek, nem nyerhetnek. A mi pedig a nyílt férfiakat megillető ellenséget illeti, azokat meg lehet győzni érvel. Különben is korunk hírneves államférfia mondotta, hogy a melyik országban, vagy társadalomban ellenzék nincs, azt teremteni kell, mert a kettő egymás nélkül fenn nem állhat. Ez ellentétes küzdelem közt emelkedhetik egy állam s virágozhatik a társadalom.

Társadalmunk különféle egyleteit jelen alkalommal mellőzve, egy oly egyesületről kívánunk szólni, mely nem halt meg, csak aluszik. A dalegyletről.

Régebben ez is meg volt nekünk, mely ha nem is dicsekedett országihíri tekintéllyel, nekünk elegendő műélvezetet nyújtott. És nem is olyan régen volt ez, csak a közel multban.

MALVINA.

— Elbeszélés. —

Irta: Bihari Kálmán.

(Folytatás.)

Malvina remegve tekint utánuk, nem bírja levenni szemét az ifjuról. Szép fehér kezeivel görcsösen szorítja a vasrácsot, egy fájó, el nem titkolható sohaj tör ki kebléből s ismét a tengerbe bámul hosszan és merőn.

A két férfi a hajó párkányához érve, elvált egymástól. Az ifju a párkányra könyökölve gondolataiba látszott merülni. Társa Malvináékhoz sietett.

— Csókolom kezeit nagysádnak, — üdvözöllek kedves Arthurom. Engedd meg, hogy sok szerencsét és boldogságot kívánhassak. Valóban örvendek a szerencsének, hogy egy hajón utazhatom hazafelé a boldog ifju párral. Szabad kérdeznem, hogy tett szert nagyságodnak a szép ország „wo die Citronen blühen.“

— Igen nagy élvezetet nyújtott a kirándulás, e szép hazában, hol a természet és a művészet kezét nyújtva gyönyörködtetik az utazót. Voltunk Florenczben, Nápolyban, Rómában s utoljára Velenczében.

Hosszabb társalgás kezdődött Olaszhon művészetéről, természeti szépségeiről; Malvina oly izgatott volt, hogy alig tudott magán uralkodni. Ha nem alkonyodik s Keresztsgéi egy sokat utazott ember érdekes előadásával nem vezet a társalgást: bizonyosan feltűnik arczán, remegő ajkain a lázas nyugtalanság.

Nem látjuk szükségét, argumentumokat hozni fel annak újbóli megteremtésére. A dal hatalmát mindenki ismeri! Aztán meg zengzetes nyelvünk terjesztésében az idegen elemek között, bizony a dal sok tekintetben fő-fő esz-köz volt. S nekünk ne lenne-e egy ily egyesületre szükségünk, kik valósággal beékelve vagyunk a román nép közé? Kiket megnyerni a magyar nemzetnek, mindnyájunknak legszen- tebb hazafiúi kötelességünk.

Hogy mi módon történjék a dalegyletnek újbóli szervezése? Egy pár szóval megfelelőnk reá!

Nem akarunk városunkban senkit megsérteni az alább teendő ajánlattal, mert egyfelől nem is az a célunk, de meg tiszta meggyőződésből tesszük azt. Gynnasiumunk új tanárai közt nyertünk egy pár olyan férfit, kik szakismeret és odaadó buzgalmuk által a legsikeresebben vezetnék a megalakulandó dalegyletet. Mint tanárok eo ipso tanítással foglalkozván, hisszük, hogy előszeretettel tanítanak be az egyes hangnemeket s miután egyszersmind papok is, a családi élet ügyes-bajos dolga nem vonná el a tanítási órák megtarthatásától.

Önként értetődik, hogy a dalegylet tagjai úgy az uri, mint a polgár osztály ép hangú s némi zene s illetve kottaismerő férfiakból lenne összeállítandó, kik nemcsak vonzalmat, de munkás szeretetet is éreznének iránta.

Tudjuk mi azt, hogy minden kezdet nehézséggel jár; de tudjuk azt is, hogy egy szervezkedő gyűlés azt elhárítaná és a biztos célhoz vezetne. S ezen dalegyletnek nemcsak erkölcsi előnye, de culturalis missiója is lenne.

Vajha felszólalásunk nem lenne kiáltó szó a pusztában! Vajha a szív, a lélek művelése legyőzné az egyéni érdekeket! Vajha a közművelődés szelleme lángra gyujtaná keblünkben a dalegylet eszméjét is!

Ugy összerendezt, midőn hosszabb idő múlva kérdé Fénylaky Keresztsgéitől.

— Ki az a fiatal ember, a ki, a mint látom, utitársad?

— Ah, utitársam? Az egy igen derék, tetőtől talpig derék fiatal ember. Most fejezte be külföldi tanulmányait, utazik haza, hogy elfoglalja tanári állomását a p . . . i jogakadémián, a hova most nevezetett ki. Neve Ligeti Sándor.

Malvina szíve nagyot dobbant. Tehát egy városban fognak lakni Sándorral. Nem tudta volna megmagyarázni, hogy mit érez. Kinos előérzet-e az, vagy öröm?

Keresztsgéi folytatta beszédét Sándorról.

— Sokat utaztam együtt e fiatal emberrel. Tudja kedves nagysád, én rá is illik a költő mondása: „Csavargónak születtem, csavargó vagyok én.“ Együtt voltunk Franciaországban s most innen is együtt utazunk haza. Derék, komoly férfi, tulságosan is komoly, de az nem csuda, egészen tanulmányainak él. Ah, de most jut eszembe, hallottam tőle, hogy nagysád szülei házában hosszabb ideig mint nevelő lakott?

— Ah igen . . . emlékszem reá!

— Ha megengedi nagysád, idevezetem s Arthuromnak is be fogom mutatni. — Ezzel Keresztsgéi Ligetihez sietett, a ki a hajó tulsó részén a tömeg közé vegyült.

Fénylaky ur nem sokra vette az ilyen tudós, vagy skriblerféle ismeretséget s általában az egész dolog igen kevésbé érdekelte.

TÁRCZA.

A hű barátok.

— Mese. —

Volt egyszer két hízó sertés,

Mind a kettő szalontai.

Tehát a legnemesb fajtából,

És ezt jó volt elmondani.

Mert hiába . . . a születés,

Meg az ösök, nem kis dolog! . . .

A valódi „kék vér“-sertés

Másként hizik . . . másként morog.

. . . Volt hát egyszer két ily hízó.

Együtt laktak, együtt háltak,

Egy vályuból ettek, ittak,

Sétálni is együtt jártak.

S azt hitték, hogy egymás nélkül

Tán már élni se tudnának,

S hogy ha veszély érné őket,

Egymásért meg is halnának!

. . . S történt, hogy leölték egyet,

Megszúrták az életerit . . .

És a másik? . . . Jóízűen

Ropogtatta a tengerit!

Magurai Lajos.

Egyleti ügyek.

I.

Sz.-Somlyó, 1887. január 7.)*

A sz.-somlyói önk. tűzoltó-egylet közgyűlése — mint lapunkban jelezve volt, — a f. év és hó 6-án tartatott meg a tagok, tisztikar és több érdeklődők részvételével.

Elnöklő főparancsnok Virág Lajos terjedelmes évi jelentésében hű képét nyújtotta az egylet múlt évi működésének, melyből fényesen tűnik ki az, hogy a tűzoltó-egylet intézménye évről-évre gyarapodik s ha vagyont nem is gyűjt, — mert hisz célja nem is az; — de a közönség pártfogása mellett boldogul. Hogy életképes és hasznos intézmény és hogy városunk több nagyobb várossal szemben büszke lehet rá, annak oka a városi művelt közönség pártfogása mellett az ügybuzgó törekvés és a tagok egyöntetű lelkesedésében keresendő.

A megéljenzett évi jelentés után Szalgháry József alparancsnok és egyleti pénztárnok évi számadása mutattatott be, melyből kitűnt, hogy az egylet bevétel a múlt évben 832 frt 41 kr, — ezzel szemben a kiadás 808 frt 03 kr. volt, melyben 358 frt 52 kr, mint az egylet pénztárából kamatra kölcsön adott összeg is bent foglaltatik. Tehát az anyagi viszonyok kedvezőknek mondhatók.

Virág Lajos főparancsnok felolvasta az 1887. évi költségelirányzatot, mely szerint bevétel lenne 714 frt 50 kr, kiadás 675 frt 07 kr. Maradvány 39 frt 43 kr. Természetesen az év folyamán szerzendő összegek járulni fognak ezen maradvány emeléséhez is.

Több az évközben betöltött tiszti állások megerősítették.

Ezután következtek az indítványok, melyek közül felemlítést érdemel a főparancsnoké, ki az egylet tulajdonát képező 81 frt 80 krnyi lóalapot a városi hatósághoz áttétetni kéri, oly kikötéssel, hogy azt a városi hatóság a saját pénztárából kipótólva két lovat vegyen, melyet saját céljaira is felhasználhat, míg véss idején azt az egylet előnyösen értékesítheti a városi közönség érdekében. Több olyan indítványok után, melyek az egylet érdekében beható vita után részint elvetettek, részint elfogadtattak, az elnöklő főparancsnok a gyűlést bezárta s a jegyzőkönyv hitelesítésére Szalgháry József, dr. Ajtay Endre és Czecz Károly tagokat kérte fel.

Ennyit a tűzoltó-egylet legközelebb lefolyt közgyűléséről s egyuttal örömlöket kell nyilvánítanunk a a felett, hogy ez az egylet, mely practicus haszna mellett a városi ünnepélyek és egyházi szertartások alkalmával ugyszólván nélkülözhetetlennek bizonyult; — végre megküzdve annyi előítélettel és szűkkebliséggel a közönség java által teljesen méltányolva és támogatva, napról-napra, évről-évre szilárdul. Fájdalom, ez évben többször volt alkalma azt is megmutatni, hogy embertársak vagyonának megmentésénél mily fontos szerepet játszik egy ily fegyvermezett és képzett tűzoltó csapat; a mi a sokak által (persze, a szűkkeblűek által) hangoztatott ama váddal szemben, hogy e testület csak „parádézni“ való, — fényes elégtétel a közügy buzgó harcászainak.

Am szívből kívánjuk, hogy mentül kevesebb tüzet oltthassanak és — mert erre is szükség van ám, — mentül többet parádézhassanak!

— a.

*) Mult számunkból tárgyhalmaz miatt kimaradt. Szerk.

Sándor, noha e nem várt találkozás fájdó hatással volt rá, belátta, hogy izetlen dolog lenne vonakodni s követte Keresztszegit.

Ott állottak hát egymással szemben, a hiven szerető ifju s a feledő, hűtlen nő. Ha az embernek adatott volna a szívekre láthatás tehetsége, — egész tragédiát lehet vala látni ama pillanatban, midőn hideg udvariassággal üdvözölték egymást.

Ha Keresztszegi nem lett volna jelen, nagyon nehezen ment volna a társalgás, — de az ő szokott bőbeszédűsége elpalástolá a két ifju zavarát. A beszéd tárgya, mint az előbb is, az utazás volt. Fénylaky a maga unatkozó, hideg módorával vitázott Keresztszegivel valami közönyös tárgy, valamely utvonall hosszúsága felett, de sehogy sem tudtak megegyezni, míg végre azt határozták, hogy megkérdik a kapitánytól, a ki az emelvényen állott, néhány uri emberrel élénk társalgást folytatva. Még fogadott is a két ur, hogy melyiknek van igaza.

Sándor és Malvina egyedül maradtak. Az ifju mintha hűteni akarta volna forró agyát, levette kalapját fejéről, a szellő szabadon lengette fürtéit; Malvina kihajolt a korláton, a tenger vizébe bámult, a mely egyre sötétebb kezdett lenni.

Oly nehezek az ilyen pillanatok. Mit tudjanak egymásnak mondani? Hiszen bármí közönyös tárgyat kezdjenek, a hang reszketése elárulja a szív báborgását. Két életboldogság romjai fekszik közöttük, nem lehet arról könnyedén elfeledkezni.

— Nagysádnak megárt az esti levegő, a szél hűvösen kezd lengeni.

— Oh nem . . . ne aggódjék miattam. Én nem is érzem . . . aztán úgy sem lenne baj.

II.

Az E. M. K. E. szilágymegyei fiók-egylete.

— Közgyűlési tudósítás. —

Az az egylet, mely eddig mindazoknak, kik a magyar nemzetnek sorsát melegen szívükön hordják s annak szívvel, lélekkel igaz fiait, — mint régen érzett szükség; de sokáig csak mint titkos óhaj foglalkoztatta szívüket és eszüket, most már valósággal létezik. Egy számrá nézve nem éppen nagy; de értelmi tekintetben a város és vidék előkelőségeiből álló lelkes közgyűlés kimondotta, hogy tovább már nem érhetjük be a Pató Pál-féle kényelmes, de cselra sohasem vezető elodázással. Itt tenni kell; mert a nemzet érdeke s a hazafiság parancsolja. És a rég megszületett eszme valahára alakot öltött s a jó magyar közönség lelkesedésétől függ most már, hogy az kellő eszközökkel rendelkezessék arra nézve, mikép áldásos működését nem sokára érezhessük is.

A f. hó 14-én délelőtt a városház tanácstermében gyűltek össze Nagy László ev. ref. esperes és lapunk szerkesztőjének meghívására az E. M. K. E. mindazon tagjai, kik lelkesítve az eszmétől, annak keresztülvitelét szükségesnek érezték.

Jelen voltak: gróf Bethlen Ferencz, báró Györffy Lajos és Pál, Nagy László, Ajtai Albert, Bölöni Sándor, Bartha Iván, Czecz Károly, Elekes Béla, Lukácsffy Ödön, Geneszy Sándor, Nagy Domokos, Réner Albert, Somogyi Kálmán, Vischán Elek, Hulimka Sándor, Simon Antal, Veres József, Szintay Béla, a krasznamegyeyi takarékpénztár, Sz.-Somlyó város, a mükedvelő-társulat, kaszinó-egylet képviselőik által, stb.

Az értekezletet összehívó Nagy László köszönetet mondott a tagoknak megjelenésükért és a közgyűlés tagjait egyen-egyen üdvözölvén, felfejtette ama fontos okokat, melyek őt a tagok összehívására indították s miután a gyűlést megnyitottnak jelentette ki, felkérte a tagokat, hogy az értekezlet vezetésére elnököt válasszanak.

A közgyűlés tagjai egyhangulag Nagy Lászlót óhajtván az elnöki tiszttel felruházni, ugyan ő felhívta a tagokat, hogy az értekezlet jegyzőjéül valakit bizzanak meg; mire e célból Hulimka Sándor jelöltetett ki, ki is a megbízatást készséggel elvállalta.

Ezután hosszas és beható tanácskozás és vita tárgyat képezte az, hogy az új, létesítendő egyesület minő elnevezést kapjon? Szóban forgott a „Szilágymegyei és vidéki“, „sz.-somlyói kör“ és a „szilágymegyei fiók-egylet“ elnevezése. Tekintetbe véve azt, hogy a két előbbi elnevezés az egylet működésének, — melyre pedig leginkább az egylet székhelyétől jóval távol eső vidékeknek van égető szükségük, — gátat vethetne s azt sok tekintetben megbénítaná, az alapsz. 17. és 18. §-ai alapján a közgyűlés a „szilágymegyei fiók-egylet“ elnevezése mellett maradt s annak székhelyétül Szilágymegyei városát jelölte ki. Kijelentette egyuttal, miszerint az E. M. K. E. ügyrendje 6. §-ának érvényt szerzendő, a végleges megalakulást és tiszti választást csak akkor ejti meg, a midőn az egylet — remélhetőleg több lelkes taggal szaporodva, — egy a központból leküldendő választmányi tag jelenlétében új közgyűlést tartand; addig pedig az ideiglenes tiszti kar és választmány, valamint az egyleti tagok lelkesedésére bizza, hogy a csel előmozdítására tőlük telhetőleg közreműködjenek, mi végből legközelebb gyűjtő-ívek fognak szétküldetni.

Még a gyűlés folyama alatt báró Györffy Lajos és gróf Bethlen Ferencz urak 100—100 frttal alapító tagokul jelentkeztek; ezenkívül még három jelenlévő iratkozott be az egyletbe rendes tagul 5 évre fizetendő 2—2 frttal.

Az egylet id. elnökéül Nagy László, id. jegyzőjéül Hulimka Sándor, id. pénztárosául pedig Bartha Iván urak lettek megválasztva; az id. választmány pedig gróf Bethlen Ferencz, Réner Albert, Somogyi

Ismét elhalgattak. Malvina szíve úgy tele volt a különböző érzések zavaros vegyületével, hogy nem volt képes most szerepet játszani. A büszke nő lehajtá szép fejét s önkénytelenül, mintha csak magában gondolná, suttogá halkan:

— Milyen jó lehet ott a tenger fenekén . . . szép csendes világ lehet ott.

Az ifju hosszasan nézett rá, azután nagyot sóhajtott. Annyit megmagyarázott ez a pár szó, ez a sóhaj.

— Ön nem boldog Malvina . . .

— Mit érdekelheti önt többé az én boldogságom? De mondja, hát ön? . . . Ugy van-e még mint akkor írta volt?

— Asszonyom! Volt oly idő, a mikor egész életem csekély áldozatnak tűnt volna fel, csak hogy nagysádat láthassam. És most, bocsásson meg, csak a sors keserű játékát látom találkozásunkban. Az a levél, melyet nagysád említett, egy régi fájdalom szomorú kitörése volt. Bocsásson meg érte. Jól esik, hogy megemlékezik rá, de kérem jó indulattal, feledje el azt is, meg a mi megelőzte is. Legjobb lesz az úgy.

Malvina felemelte szép szemeit, az alkony homályán is átfénylött azok ragyogása.

— Oh Sándor — s hangja reszketett az oly régen ki nem mondott bizalmas megszólításakor. — Mi oly szépet álmodtunk . . .

— Álmoknak természete, hogy mulandók. Hát hadd muljék el emlékek is, úgy is megsemmisíté már őket az élet józan valósága. Asszonyom, nekem egyéb örömet nem tartott fel a sors, minthogy a lemondás keserű öngyőzelmének büszkeségét el-

Kálmán, Ajtai Albert, Nagy Domokos és Elekes Béla urakból alakult meg.

Üdvözöljük a derék egyletet és hisszük, hogy a lelkes tisztikar és választmány mindent elfog követni arra nézve, hogy az mielőbb életerős és virágzó állapotban a közművelődés erős oszlopaként álljon fenn a megyében.

Kitartást a nehéz, de áldásos munkához, mely a nemzet hálóját lesz hivatva kiérdemelni!

— r.

III.

Alakuló gyűlés.

A „sz.-somlyói jótékony nőegylet“ vasárnap, folyó hó 16-án délután tartotta alakuló gyűlést a városi tanácsteremben. A szép számban összegyűlt tagokat a szervező bizottság buzgó elnöke Szalgháry József üdvözölte s egy szép beszédben röviden felfejtve az egylet hivatását és céljait, bemutatta az alapszabályokat, melyek a szükséges ministeri jóváhagyással immár elláttattak. A végmegalakulás engedélyre lehetségessé válván, a tisztikar választatott meg a következőképen és közfelkiáltással: elnökké Nagy Lászlóné; alelnökké Geneszy Sándor; pénztárossá Ruzska István; ellenőrré Somogyi Kálmán; titkárrá Vischán Elek. Továbbá titkos szavazás után választmányi tagokká: Józsa Gyuláné, Szalgháry Józsefné, Pávik Sándorné, Páskuj Józsefné, Halmágyi Miklósné, Lukácsffy Ödönné, Ruzska Ignáczné, Nagy Lászlóné és Réner Albert. A választás eredményét a szép számú gyűlés éljenzéssel vette tudomásul s egyéb tárgya nem lévén, berekesztetett.

Azon forró óhajjal zárjuk be közleményünket, vajha e hasznos egylet működéséről minél gyakrabban hozhatnánk tudósítást lapunkban. Isten segélje magasztos törekvésében mindenha e szent eszmében egyggyé tömörült egyletet!

P—s.

Különfélék.

* **Fillérestély.** A szilágymegyei nőegylet saját pénztára javára 1887. év január 22. február 12. és 22. napjain Sz.-Somlyón a kaszinó egylet termeiben fillérestélyeket rendez. Belépti-díj személyenként 20 kr, gyermekeknek 10 kr. Kezdeté este 8 órakor. Ezen estélyekre külön meghívók nem adatnak ki.

* **Barra Károly** zilahi kir. törvényszéki joggyakornok, városunkban előnyösen ismert fiatal tisztviselő legközelebb a jogtudományi államvizsgát Budapesten szép sikerrel kiállotta. Gratulálunk és szívünk-ből kívánjuk a mielőbbi előléptetést!

* **„A kis bamba“** Bekacsné Bogdánovich Krisztina urnó, kedves munkatársunk egy felvonásos vígjátéka, mint a „Fővárosi Lapok“-ból olvasunk még e hóban színre kerül a kolozsvári nemzeti színházban. Szép sikert kívánunk, a mi annál is inkább óhajtandó, mert ez esetben az írónő darabját készséggel fogja a helybeli mükedvelő társulat színpadának is átengedni, sőt ez alkalommal személyesen is körünkben tisztelhetnének szellemes munkatársunkat, kinek röppentyűiben már annyiszor gyönyörködtünk, hogy szinte kíváncsnak ígérkeznek már a „Kis bamba“ is.

* **Nagy-váradi** püspökké, mint a „Debrecen“ írja, dr. Schlauch Lőrincz, Szathmár hírneves püspöke fog kineveztetni.

† **Gyászhir.** Szilágymegyei ev. ref. egyházmegyénk paptestülete egyszerre gyors egymásutánban két tagját gyászolja. Az egyik volt ardói pap, néhai Fogarasi László, a ki folyó hó 9-én szűnt meg élni, hagyván maga után három neveletlen árvát és gyámoltalan özvegyet, a kik a szó szoros értelmében valódi árvák és özvegy. — A másik volt szeéri pap Fazakas Mihály, a ki folyó hó 16-án szűnt meg szenvedni. Elmondhatta magáról a költővel: „Boldogtalan voltam

vezhessem. De a legmélyebb fájdalom váltaná fel megnyugovásomat, ha tudnám, hogy nem boldog. Engedje hinne, hogy a felhők, melyeket arcán és kedélyén elborulni láttam, csak mulékonyak. Ne engedje nyugalmát zavartatni miattam, a kit ugyanis régen elfeledett.

— Elfeledtem? . . . Igaz, elfeledtem Sándor, megtud-e nekem bocsátani?

— Miért e kérdés, Malvina? Én megbocsátottam, jogom sem volt szemrehányásokra. Ne folytassuk e tárgyat.

— Lássá Sándor, ön nem igazságos irántam. Ugy látom, hogy társaságom nehezére esik önnek. Én pedig örömmel látom önt. Hiszen olyan régen nem láttuk egymást. Ön úgy megváltozott. Az ábrándos ifjuból büszke férfi lett. De arca halvány, szenvedő. Kérem, ne szenvedjen én miattam. Ön azt mondja, hogy nekem megbocsát. Mégis kérem, ha vannak pillanatok, a melyekben vádol engemet, hogy boldogtalaná tettem önt: ne kívájon rosszszabhat nekem, mint e fájdó tudatot, e fájdó megbánást, a mivel már saját magam által bűnhödtem. Engedje nekem azt a vigaszt, hogy legszebb éveim kedves barátja nem gondol gyűlölettel arra, a ki . . . ki mos is . . . mindig . . .

Nem tudta befejezni szavait, csak kezét nyújtá az ifjunak, ki leirhatlan érzések közt szorítá meg azt.

Egy magányos helyen, nem tartva kíváncsi szemektől, e forró kézzorítás bizonyára végzetes lesz vala, de a járó-kelők zaja magához téríté az ifjut.

— Malvina, ne ragadjon el bennünket az álom

teljes életében. "Koporsóját nem áztatták sem családtagnak, sem rokonnak könnyei. Mindkettő egyszerű, igaz ember volt és hű a reá bízottakban. Nyugodjanak csendesen a temető sirkertben!

* A sz.-somlyói rom. kath. iskolaszéknek f. évi január 16-án tartott ülésén, iskolaszéki tagokul megválasztottak: Csák Alajos tanár, gymn. igazgató, ház-főnök; Fejér Damascén és Tizedes Antal áldozárok. Ugyanekkor tartott egyházi tanácsülésen az ideiglenesen kinevezett kántor Hútrá Viktor véglegesítése végett a pártoló ajánlat a püspökséghez megtétetett.

* Pisztolypárbaj. Maros-Vásárhelyről január 15-iki kelettel írják: Városunkban most alig beszélnek egyéről, mint egy pisztolypárbajról, mely ma délelőtt Berzenczey István birtokos és Marostordamegye főispánja báró Bánffy Zoltán között folyt le Sáromberkén. Az ellenfeleknek, a megállapodás szerint, kétszeri golyóváltással huszonöt lépésnyi távoból kellett löniök. Berzenczey mindkét ízben lőtt, míg Bánffy báró nem használta fegyverét, hanem Berzenczey másodikori lövése után, pisztolyát földre dobta és hátat fordítva távozott. Berzenczey segédei Beldi I. és Desbordes, a főispáné Sándor László és hr. Kemény Domokos voltak, mint orvosok Stein és Kozma saerepeltek. A kihívó fél Berzenczey volt, állítást azért, mivel a főispán a színházból jövet köszönését nem akarta fogadni.

* „Közjogi Ellenzék“ czímen új napi lap indult meg Nagy-Várádon, mely a szabadelvűvé lett „Szabadság“ czímű lap hiányát fogja pótolni. A lap szerkesztői Kunyhózy János és Keledi József tekintélyes ügyvédek s a 48-as párt elnökei, a munkatársakul Barthá Miklós, Bölönyi József, Herman Ottó, Hoitsy Pál, Irányi Dániel, Kis Albert, Lukács Gyula, b. Orbán Balázs, Ugron Gábor, országgyűlési képviselőket, Eötvös Károly, Szathmáry Mór, id. Rimler Károly, Ember György, Bösörörményi Géza, Hamvai Sándor, dr. Kálmán József és Kárpáti Nagy Benő nevezi meg. Ajánljuk a lapot szíves támogatásra.

* A kedves ablaka alatt. Zilahról írják a következő esetet: Pap László zilahli iparos-legény valami czivódásban élt szüleiével, s ez felettébb elkészerítette. Az ifju viszonyt folytatott B. L. mészáros leányával, a kinek gyakran adatott éjjeli zenét. E hó 12-én éjjel is odavitte a cigányokat kedvese ablakai alá, s huzatta a legszebb nótákat. E közben pisztolyt vett elő, s mellébe lőtt. A cigányok azonnal orvost hívtak, a ki sebét bekötözte. Remélik, hogy életben marad. Az eset nagy feltűnést keltett.

* A kolozsvári színház ügye. A belügyminiszter tegnap értesítette az inténdaturát és a magánvállalkozót, hogy Csóka Sándor vállalkozó-igazgató szerződését 1887. április 1-től kezdve megszüntette. Csóka Sándor még márcz. végéig vezeti az igazgatást és ez időre segélyt is nyer. Csóka ur kérelmére történt az is, hogy ideje lehessen a következő időnyre a vidéken társulatot szervezni magának.

* „The grasham“ életbiztosító-társaság Londonban. Ezen társaság az 1886. június hó 30-án letelt 38 üzletéről szóló jelentése, mely az 1886. december 20-án megtartott rendes közgyűlésen a részvényeseknek bemutatott, már megjelent. Ez évi jelentés főbb körvonalaiiban a következő adatokat szolgáltatja: A lefolyt év eredménye kiválóan kedvező. Ez év folyamán alatt 6594 biztosítási ajánlat több mint 61.584.975 frank értékben lett a társaságnál benyújtva, melyekből 5889 ajánlat több, mint 52.823.975 frank értékben fogadtatott el, melyekért a megfelelő számú kötvények tényleg ki is állítottak. A viszbiztosításokért fizetett összeg levonása után a díjbevétel frk 14.562.065.10 Cts-ra rugott, mely összegben a frk 1808.095.10 Cts tevő első évi díjak bennfoglaltatnak. A kamatszámú mérlege frk 3.996.136.05 Cts tett és a díjbevételhez csatolva, a társaság évi jövedelmét frk 18.558.201.15 Cts-ra emelte. Az év folyamán a társaság által életbiztosítási kötvények után kifizetésre utalványozott összegek frk 7.478.425 rugtak. A kiházasítási és vegyes biztosítási szerződésekből eredő már esedékes követelések frk 2.369.470.43 Cts-ot tettek. Kötvények vásárlásáért

omlékének varázsa. Mindkettőnk megatott a váratlan viszontlátás. El fog az mulni. Nem is szabad annak tovább tartani. A minek vége lett, nem állíthatja vissza azt többé semmi.

Malvina nem felelt. Sándor folytatá:
— Pedig mennyire szerettem önt! De nem is szabad erről beszélni se már.
— Oh beszéljen, beszéljen!
— Midőn eljegyeztetését megtudtam, le voltam sujtva egészen. Mert hiszen, ha levelezésünk elmaradt is, mindig volt szívemben egy halvány szikrája a reménynek, mely nem hagyott kétségbeesni. Küzdöttem, dolgoztam, éjt nappalá tevő szorgalommal gyűjtöttem a tudomány és tapasztalás kincseit. El akartam érni kegyedig. Jövőt, állást akartam magamnak teremteni, hogy nemcsak szíveink, de a világ előtt is jogosan tekinthessek fel önre. Végre közelítettem célomhoz. Ha pályám kezdetén is, de ismert névvel, tisztas állással, a jövő gazdag reményeivel akartam megjelenni ismét kegyed előtt, hogy megkérdezzem: emlékszik-e még rám? És ekkor... ah ekkor kellett öntől örökre elválasztanom. Le tudtam győzni fájdalomamat. Beláttam, hogy így van az a maga természetes rendjén. Oh csak ne találkoztunk volna, vagy bár láttam volna vidámnak, boldognak. Csak ne bánatot olvastam volna le arcáról. Hogy szívemnek csak magamért, nem pedig ön miatt is kellene fájni. Hiszen az én osztályrészemet elhordozom, megbocsátom.

(Folyt. köv.)

frk 996,826-98 Cts lett kiadva. A szerződések pontos beadását garantáló biztosítási tőke frk 3.491,157-19 Cts-sal emelkedett. Az üzlet év végén a társaság cselekvő vagyonra frk 94.408,165-62. Tőkeelhelyezés: frk 2.083,296-67 a brit kormány értékeiben, 1.220,697-92 az indiai gyarmat kormány értékeiben, frk 15.052,543-02 idegen állami értékekben frk 3.765,076-98 garantált és elsőbbségi vasúti részvényekben, frk 34.064,609-17 vasúti és más kötelevekben, frk 14.706,825 ingatlanokban, ideértve a társaság budapesti és bécsi házait, frk 10.005,205-20 jelzálogokban, és különféle értékekben frk 11.439,911.66 Cts.

* A nappal növekedése januárban. Január 1-én kél a nap 7 óra 50 perczkor, lemegy 4 óra 15 perczkor. A nap hossza 8 óra 27 percz. Január 31-én kél a nap 7 óra 30 perczkor, le nyugszik 4 óra 56 perczkor. A nap hossza 9 óra 26 percz. Eszerint a nappal január hóban 59 perczcel hosszabbul.

* Praktikus találmány. Fővárosi levelezőnk írja: Várady Béla előkelő budapesti uri divat és fehérnemű kereskedő egy ép oly czélszerű, mint praktikus találmányra nyert Európa összes államaiban kizárólagos szabadalmat. Mindenki tudja, mennyi bajt és kellemetlenséget okoznak a férfi ingeken a gomblyukak. Baj és kellemetlenség ott kezdődik, mikor a gombokat bele akarjuk tenni a keményített ingbe, mely alkalommal majd a bőrünk szakad le, mikor pedig az inget felvesszük, a gombok nyomása fájdalmat okoz a mellnek. De mindezeket felül mulja az a bosszantó körülmény, hogy rövid idő alatt a legfinomabb inget is tönkreteszik a szakadozó gomblyukak, melyeket még javítani sem lehet. Ilyenkor a gombok kiesnek és az ing nyitva áll, a mi bizonyára a mellnek sem lehet kellemes. Mind e bajokon Várady találmánya rendkívül leleményes módon segít és pedig az által, hogy a gomblyukak az ingből elmúlnak és az ing szabása a gombokat teljesen fölöslegessé teszi. Az ily szabású ing, melyet úgy gallérral, mint a nélkül készíttetnek, jobban össze áll, mintha 10 gomb tartaná, tehát jobban megóv a meghűléstől is, a gombokkal való bajlódást kizárja és ez ingek természetesen tartósabbak és elegánsabbak is amazoknál, áruk pedig ugyanaz. Budapestben nevezett czég rövid idő alatt több mint 2000 ily inget adott el, a főváros elite-bálainak rendezősegei szintén ez ingeket fogadták el és előre látható, hogy e praktikus újdonság a fehérnemű gyártás terén feltűnést fog kelteni.

* Tarkaságok. Majd a sz.-somlyói állomáson. Vonatvezető: ugy bizon édes komám, gözzel taszítják azt, nem lovak huzzák. Paraszt: Hisz nem is úgy gondoltam én azt, hanem hogy az urak huzzák. — Inyencz suszter inas. Majsztram. Te kutyafüli mindig csak a töltelékert eszed a töltött káposztából? miért nem eszed meg a hüveljét is? Inas: hát szon majsztram, a lú sem eszi meg az abrakos tarisnyát. — Ez is mulatság. Feleség: (Elitelt férjétől bucsuzik.) No hát most isten áldjon meg, majd holnap ha akasztanak, elmegyek utolsó tisztességtel végett. Férj. De már oda ne gyere. Panna. Feleség. Hiszen mindig is olyan voltál te én hozzám: a hol valami mulatságom akadt volna, oda soha sem eresztettél. — Ó az! Éji ör. Ki vagy!? (Semmi válasz.) Éji ör. Ki vagy, gazember! Betörő. Hát mit kiabál, ha már ugy is ismerl mordul vissza a kérdezett. Paedagogia. Tanító. Nevez meg Emmácska egy olyan házi állatot, a melylyel a szakácsné szokott foglalkozni. Tanítvány. (Gondolkozásk után.) Baka. — Czigány logica. Tisztelendő ur! Ejnye te kötni való! Hogy mered a lábadat ide betenni és még a fáról a gyümölcsöt lopni. Czigány. Hát, kezsit csókolom, azt teteset mondani a templomba: „Sedd az ur kertjébe a gyümölcsit.“! — Korosmában. Ényje de zavaros a borotok eszem! Igen mert most nem a kútból, hanem a folyól öntött bele édes apám. — A két koma. Tudja komám, ha én sert iszom olyan buta vagyok, mint a borju. — Nem a sertül van az komám. . . .

Ujabb árverési hirdetés.

Kiss Lajos és a kir. adókinestárnak Frendel Gyuláné szül. Lázár Teréz elleni végrehajtási ügyében a folyó 1886. évi november hó 30-án megtartott árverésen Zeidler Károly és Danolovics József által megvásárolt ingatlanokért Láng József és Goldglancz Farkas jobb vételért igérvén: a korábbi árverés hatálytalannak nyilvánították és az újabb árverés Kiss Lajosnak 380 frt tőke követelése s jár, valamint az adókinestárnak 289 frt 24 és fél kr. adóhátraléka s jár. erejéig ezennel elrendeltetvén, annak határidejéül 1887. évi február hó 10-ike délelőtt 9 órai megkezdésével a zilahli kir. törvényszék területén fekvő ezen kir. járásbíróság telekhivatalába kitűzetik; az árverési feltételek pedig a következőkben állapítatnak meg:

I. Elárvereztetnek:
a) a sz.-somlyói 369. tjkvben 445. sz. a. bejegyzett taksás telek haszonélvezeti és a rajta levő 40. számú háznak s tartozékainak tulajdoni joga a Láng József által megígért 275 frt vételár kikiáltása mellett vagy azonfelül.

b) Ugyancsak a sz.-somlyói 371. tjkvből a 448. sz. alatti pince a 2582. számú szőlőbirtokkal s tartozékaival együttesen a Goldglancz Farkas által ígért 238 frt vételár kikiáltása mellett, vagy ennél magasabb vételári ígértetért.

II. Árverelni szándékozik (kivétel nélkül) tartozni a kikiáltási ár tisztázatlóját készpénzben vagy óvadékképes értékpapirban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzül előre letenni; avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbbet igérő köteles a vételár egyharmadát a leütéstől egy, másik harmadát két, és a harmadik harmadrészt, melybe a bánatpénz is beszámítandó, három hónap alatt, mindenkor 6% kamattal a sz.-somlyói kir. adó mint letétbivatalnál letétkezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság. Sz.-Somlyón, 1886. december 27-én.

D O B O L Y I,
kir. járásbíró.

CSARNOK.

Elhagyatva.
Nem a templomnak szent képe előtt,
Nem az oltárnál panaszlok én.
Vádolni kéne inkább, mint imázni
Ha térdre rogyasz a sok földi kin.
Mit vétettem vallásom, Isten ellen,
Hogy hasztalan volt az a sok ima?
S talán imáim újra, újra kezdjem?
Meghallgatand tán az átokra ma!

Szomorú sors, hogy átkozódnom kellend!
Szomorú sors, hogy nem remélhetek!
Mert kéni az tud, áll'ni kinek ellent
Isten se' bir, hogyha lát könyeket!
No! láthatta patakként folyni könyem,
Ah! annyiszor néztem így égre fel.
Mit vétettem vallásom, Isten ellen...
Hogy végre is csak átkozódnom kell?!

Igen, átkozom azt a kezet máma,
A ki magától durván eltaszit!
Igen, átkozom azt a szívet máma,
A ki ily szívet tán kettő haszit.
Igen, átkozom azt az álmot végre,
A ki nyugaszt ily lelkiismeret!
Igen, megátkozom szívemnek vére árán.
Azt, a kit most is forrón szeretek.

Bogdanovich György.

Az elismerés.

— Rajz. —

Irtá: Glaczeoy.

Az öreg Sohaj Benedek végre is addig énekelgette Miriszlón aprónak, nagynak az utolsó tisztességtételen azt a biztató gyászos melódiát, hogy:

— „Már elmegyek az örömbé“,
mig egyszer az utolsó akkord is elröppent reszkető ajkairól és fájdalmasan érezte, hogy elvégre ő is eljut ama tisztességre, hogy más fujja el neki.

En bizonyosan tudom, hogy hiába szól olyan biztatólag ez az ének amaz ismeretlen világ felől, mégis az a megígért öröm kínosan hatott az öregre, ha egyebért nem, már csak azért is, mert biztosra vette, hogy nem fujják el neki azt az éneket oly szépen, mint ahogy ő el tudta fujni azt másnak. És én elhiszem ezt neki, mert negyvenöt esztendeig bizony jól bele gyakorolhatta magát; a mai nemzedék nem tudja, nem is tudhatja ugy megadni annak a módját.

Mégis ama, mindeneket legbölcsebben intéző hatalom nem vette tekintetbe az öregnek eme méltán támadható kételkedését és láthatlan kezeivel egy csendes nyári alkonyon bezárta szemeit ama hosszú álomra, amelynek hajnala — a tiszteletes ur szavai szerint, — gyönyörű fényes lesz.

Sohaj Benedek miriszlói rektor meghalt. Negyvenöt esztendei szolgálat után nyugalomba vonult, még pedig csendes, pihentető nyugalomba, nem olyanba, mint a milyenbe a kultusz-miniszter kényszeríti azokat, a kik erővel nem akarnak az ő kedvéért a föld alá bujni. Sohaj Benedek 45 esztendei szolgálat után megtalálta a valóságos nyugalmat ott, ahová ő (40 krajczárokért) annyit elkísért negyvenöt esztendő alatt. Igaz, hogy ezt a nyugalmat a miniszter urnál magasabb méltóság osztogatja, akinek nincsen ugyan ordó a mellén, de a szíve irgalmas és becsületesen megnyugtatta azt, aki nagyon megfáradt. Az öreg rektor se kapott egyéb jutalmat életében; ezt az egyet csakugyan megérdemelte.

Eltemették Sohaj Benedeket, oda, ahová más embereket is temetni szoktak — a temetőbe. A szomszéd kollegája ha nem is olyan reszketősen, de telibb torokkal énekelte neki:

— „Már elmegyek az örömbé.“

Az öreg (ha hallotta) bizonyosan kapott benne hibát eleget, de hát ez a mai nemzedék nem értheti ugy a módját.

Ott volt az egész falu a temetésén az öreg rektornak és véghetetlen nagy csudára most ez alkalommal senki sem kapott benne hibát.

Még Gajdos Gáspár uram is, aki nem is szokta máskép mondani, mint a falu cselédje, azt mondta: hogy kár volt érte, jó ember volt, nyugtassa meg az isten, hanem ugy gondolom, hogy ez utóbbi mondását olyan formán értette, hogy ne támadjon fel legalább addig, a mig ő él.

Még a Sánta Gubás Márton is törölgette a szemeit, mikor a tiszteletes ur bucsúztatta tőle, pedig mig élt az öreg, minden istenadta nap, mióta a Pista fia télen által iskolába jár, eljárt szegénynek a nyakára veszekedni. Hogy az ő Pista fia még nem ismeri a római számot, pedig a zsótárt anélkül nem lehet megtanulni, aztán a szállás irást sem tanítja rendszeren, különösen a nagy Á betűt nem úgy veti, mint a hogy ő tanulta; pedig az ugy van jól, aztán meg a „Kis tükör“ tanítását is félbe hagyta, pedig azt még az ő nagyapja is tanulta, már pedig az okos ember volt, egyáltalában az ő familiájában mindenki ember okos.

Ezeket minden istenadta nap elmondta az öregnek, hanem aztán mikor azt a pár vékonyi tengeri fizetést kérték tőle, rendszeren nem vett otthon s aztán mikor kissé felejtődött a dolog, esküvel állította, hogy ő kifizette, hogy ő mindig az első közt szokta kifizetni, bár mindenki ugy fizetne.

Ha ilyenkor a megnyugodott öregből hangsúlyosabban tört ki a rendesnél a keserűség, de bizony

Santa Gubás Márton kiabált legjobban, hogy hát hallgasson rekturam, mert hiszen hát mi tartjuk. Most már mindennek vége van, Sohaj Benedek élvezi egyedüli jutalmát a nyugalmat, ott, a nová jogosan nem kiabálhat le Santa Gubás Márton, hogy mi tartjuk.

Nyugodjék is szegény csendesen, megérdemli, és én hiszem is, hogy nyugalma édes lesz, mert 65 esztendei vándorlás után jól eshetik a nyugalmas, különösen annak, aki 45 évig olyan görgyös uton kóborolt. Aztán meg nem is fogják zavarni nyugalmát az örökségen marakodó gyerekek sem, mert vagyona csak annyi volt, amennyit éppen elfoglalt a temetőben.

Hagyjuk tehát Sohaj Benedek miriszlói volt rektort pihenni a vén akácza tövében a temetőben, olyan megnyugvással, mint a hogy fejfáján az a néhány betű magyarázza: „A boldog feltámadás reménye alatt.”

... Hát bizony ha a király is meghal, legelső dolog, hogy más választásnak helyette, mert ne választottak volna a miriszlóiak is más rektort, anélkül csonka az eklézsia, vagy ahogy Gajdos Gáspár uram az eklézsia gyűlésben igen elmésen megjegyzé, hogy hát valamint az udvar nem lehet kutya nélkül, úgy az eklézsia sem lehet rektor nélkül. A bizony jól mondja, helyeselték mindnyájan; a jó kutya is kell a háznál, de jó rektor is az eklézsiaiban. Én tudom, hogy magukban mind utána gondolták, hogy a rektor legalább közös kutya.

Választottak volna is a miriszlóiak rektort, de hát nem igen tudtak szegeleltre jönni.

Az egyik nem jó, mert mikor énekel, éppen úgy áll a szája, mint a pulyka zsidóé, már azé pedig olyan csúnyán áll, hogy nem jó minden aszszonynak reá nézni.

A másiknak elég jó tüdeje van, de hát azt meg a pap is akarja, ebből nyilván való, hogy a pappal egy követ fog fújni, már pedig mi úgy vagyunk szokva, hogy a pap a rektorral mindig veszekedjék.

A harmadiktól — uram bocsáss — azt mondták a lapádiak, hogy nyavaja törős. [Rólam is azt mondták a peériek, lepje meg őket a sáska.]

A negyedik éppen jó volna, de az meg olyan módos, hogy umbrellával jár, már pedig nálunk ember emlékezet óta minden rektor csak görbe bottal járt.

Hanem azért az ötödiket mégis megválasztották, s mikor mindenképpen megvolt a dolog, akkor mindjárt az eklézsia gyűlésben összeveszték, hogy hát mégis csak jobb lett volna a másikat megválasztani s ugyanarra feltűzték egymást, hogy végre is mind megannyi fenyegetőzve távozott el, hogy így-ugy, majd megmutatják ők annak a rektornak, hogy milyen a szokás Miriszlón.

De az új rektor mégis eljött. Persze már az első temetésnél — hazafele jövet, — hallott az elfojtott zugás. Bizony bele vesztettünk mik ebbe, mint Bertók a csikba. Már a temetésnél igen rosszul tartja az éneklés áriáját, egy cseppet sem reszketteti a hangját, úgy hogy még kedve sem jön az embernek sirni, mondták különösen az asszonyok.

Aztán a templomba sem nyújtja jól ki az éneket, pedig annak az a sorja.

Hát aztán még micsoda szokást kezdett, hogy a gyerekek ne vigyenek tarisnyát az iskolába, mert ki ment a már a módiból.

Hát uram — uram bocsáss, — az iskola udvarán milyen nagy akasztófa formát csináltatott, még kötél is van rajta, azon mászkáltatja a gyerekeket.

A multkor a Nagy Estvany Laczija olyat nyekkent róla a földre, hogy azóta is huzza a fél csipejét, aztán mikor az anyja kérdezte, hogy hát te mit csináltál, — böggve mondta a kölyök, hogy: tornáztam édes anyám!

Hanem meg is mondta annak az új módi rektornak istenesen az az asszony, hogy hát akassza fel a rekturam magát arra az akasztófára, de senki gyereket ne tegye nyomorékká, mert ha egy koldus Lázár válik belőle, tudom hogy nem tartja el.

Oda mondogatott neki. Jól tette. Bárcsak az isten meg is szabaditana tőle valahogy, nem nekünk való, zugta az egész falu, hanem csak az isten hozza el azokat a vizikátorokat, [vizitáció] majd elaradjuk ő kelmét, tudom, hogy azok majd a füle tövire ütnek, hogy vakarhatja a helyét egész életén keresztül.

Ilyen formán állottak a miriszlóiak az új rektorral és mikor eljött a vizitáció, csakugyan be is vádolták derekasan, de végzetlenül elbámultak, hogy a vizikátorok nem nekik adtak igazságot.

Mind az ég felé állott valamennyinek a keze és mind kiabált:

— Hogy így kiveszett az igazság a földről, hogy úgy nincs isten az égből, hogy amugy huncutok még a papok is s végre is mintegy karban hangzott fel, köztük legélesebben a Santa Gubás Márton borzú hangja:

„Bizony csak az öreg Sohaj Benedek volt az igazi rektor!”

... Szegény öreg, nem fordulsz-e meg sirodában az örömtől, lásd hosszú küzdelmeid után itt van a méltó elismerés.

Szerkesztői üzenetek.

Tapody Tamás urnak Eger. Ne vedd rossz néven; de előleges felbátorítás nélkül munkatársaink sorába fel nem vehettünk. Különben ez nem akadály arra nézve, hogy lapunk hasábjain ufolag ne üdvözölhessünk. Tehát a mielőbbi szíves viszontlátásig. Üdvözlét!

V. Gy. urnak. Megtörtént. Az csak sajnálatos dolog, hogy ilyen magasatos czélnál is a kiesnyes érdekek furakodnak előtérbe. A mi a másik dolgot illeti, hosszú az év s arra is lesz elég idő. Másutt annál többször találkozhatnál velem s nem sokára itt is; de a külmunkatársak első a sorrendben. Endrét is üdvözölöm. Jó mulatságot!

Hirdetések.

Hirdetés.

Sz.-Somlyón a „Bem” téren egy lakhelyiség, mely áll egy főépületből, 4 lakszoba, téli nyári konyha, kamara osztályokból, az épület alatti pinceze helyiségből, egy szatócs bolt mellékszobával, egy udvari külön lak, 3 szoba kamarával, gabnatar, 12 marhára és 6 darab marhára különített istállóból, fa és kőesi szinből, sertés állal és szükségeseken kívül nagy zöldseges gyűnőles-kerttel, 1887. évi Sz.-György napjától ápril 24-től eladó, vagy bérbe adandó. Feilvilágosítást ad Sz.-Somlyón Tamko Bertalan ügyvéd és Nagybányán Kovács Lőrincz tulajdonos.

2—3—3.

A pesti magyar kereskedelmi bank váltóüzlete

Budapest, Dorottya-utoza 1. sz.

Alapított 1841-ben. — Részvénytőke 5 millió forint osztrák értékben.

Ajánl

BAZILIKA

SORSJEGYEKET.

Évenként 3 huzás!

1887. évben főnyeremények:

Február 1-én: 100,000 forint osztr.ért.

Junius 1-én: 200,000 forint o. é.

Deczember 1-én: 100,000 forint o. é.

Eredeti sorsjegyek napi árfolyamon. (Jelenleg 8 ft 75 kr)

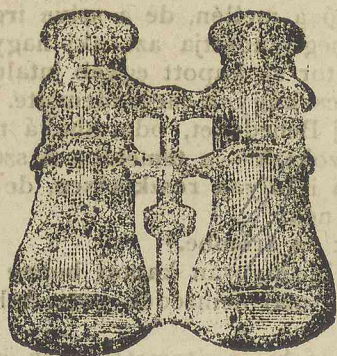
Igény- 3 sorsjegyre 24 havi részletben á ft 1.40, jegyek 5 sorsjegyre 24 havi részletben á ft 2.35,

azonnali játszási joggal már a legközelebbi 1887. február 1-én történő huzáshoz.

Megrendelések leggygyyszerűbben postautalvánnyal történnek.

HATSCHKE MIKSA

látyszerész (optikus) és diszműáru kereskedő Budapest, vaczi-utca 23-ik szám a „Nagy-Kristófhöz.” (Alapított 1850.)

Ajánlja a legjobb minőségű látyszerészeti tárgyait, u. m. szemüveget 1 frtól feljebb, orrcsüptető 1 frt 20 krtól feljebb, jóminőségű egyes távcsők (messzelátók) 1 frt 50 krtól 30 frtig, jó achromatikus színházi és tábori látcsők 4 frttól 80 frtig, hőmérők, mindennemű és nagyságu 60 krtól feljebb; orvosi hőmérők Leyser-féle 1 frt 50 krtól, Maximal 2 frt 50 krtól feljebb, érc légsúlymérők 4 frttől 60 frtig; göröcső és nagyító üvegek, vízszintezők és mindenféle folyadék mérők, hivatalosan hitelesített szeszmérők, bűvös lámpa, szemzuhany, ló mérték, delejtű, szájtükör, szemtükör nagyító és kisebbítő tükör, rajzeszközök és ezeknek egyes részei 1 frttől feljebb; ezeken kívül minden a látyszerészethez tartozó tárgyak a legjutányosabb áráért kaphatók. Továbbá testvillanyozó gépek Rumbort-féle elemmel 6 frt 50 krtól feljebb, Du Bois Reymond Stöhrer gyanta telep dörzsvillanygép mágnessel, fényképek dus választékban, jelesen: arc, táj, jelmez képek és népviseletek; genre képek, egész opera darabok átlátszó stereoskop alakban; nagyító üvegek fényképekhez állvánnyal és anélkül 1 forinttól 50 forintig. — Ajánlom továbbá a legjobb ízléssel készült diszműáruimat, u. m.: bronce képrámák, bronce író garnitúrák, dohányzó garnitúrák, gyertyalátók, asztali csengők, leréhyomók, vízít tálak, állatszer szekrények, bronce alakok és díszítők stb. Bőr-áruban albumok, zenével 8 frttől feljebb, zene nélkül finom bőrkötésben illusztrált lapokkal 6 frttől feljebb, bőr és plüsch varró eszközök, szivar, érz, dohány, szivarka tárcák, a leg-híresebb bel- és külföldi gyárosoktól, szép toletek és bajuszfejek tokban érces felirattal 50 krtól feljebb.

Magyarországban egyedüli főraktár a világhírű gyémánt utá zatból, ezen kövek szépségét felesleges dicsérni, sok szakképzett ember úgy nyilatkozott, hogy ritka briliánt van olyan szép, mint a most legujabban preperált gyémánt utánzatok; ezen kövek az üveget is vágják, foglalása mindenféle tárgyba eszközöltetik, gyémántutánzatból a következő tárgyak kaphatók: 6 karatos arany gyűrű angol facon 3 frt 80 krtól feljebb, fülbevaló patent zárral 4 frttől feljebb, 14 karatos fémjelzett aranyban gyűrű 6 frttől feljebb, fülbevaló patent zárral 8 frttől feljebb, ugyanilyen kövekkel broches, nyak-kendő tu, hajtü és nyakék kapható; — továbbá valódi francia műkészek a legdusabb választékban kaphatók, u. m.: mellűk, nyakékek, karékek, kézélő-gombok, óraláncok nyak-kendő tük stb. Valódi angol Jet gyászkeszerek, mellűk, hajtü, karék, nyakék, fülbevaló, óralánc stb. nagyválasztékban kapható. Valódi Strucztoll levezetők, 7 frttől 50 frtig. A legujabb párisi divatu selyem és glacé tegyezők, színházi, utcai és báli alkalomra nagyválasztékban 2 forinttól 50 forintig.

Üzletem régi fennállása óta tett tapasztalatom által azon szerencsés helyzetben vagyok, hogy a tisztelt hölgyvilágnak egy kitűnő minőségű méregmentes, hivatalosan megvizsgált hasznosságtörő szert is ajánlhatok s ez az ugynevezett La Ravissante perfectionnee a világhírű Dr. Lejosse párisi orvos által feltalált órtalmatlan szépitőszert, egy üvegtől ára 2 frt 50 kr, kisebb 1 frt 50 kr, hozzá való szappan 1 db. 30 kr; valódi csakis azon La Ravissante Perfectionnee, du dr. Lejosse, rue de Rivoli a Paris, 2-or a törvényesen bejegyzett cég HATSCHKE MIKSA optikus Budapest, vaci utca 23. Vaitzner-gasse 23.

Megrendelések pontosan eszközöltetnek s nem tetszés esetén a tárgyak szívesen kicseréltetnek.

116—15—15.